

Arrest

nr. 72 686 van 29 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HERBOTS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 7 november 2011 op de luchthaven van Zaventem onderschept met zijn Egyptisch paspoort waaruit bladzijden waren verwijderd en diende aan de grens een asielaanvraag in (bijlage 25).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 7 december 2011 per drager in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ **A. Feitenrelaas**

U verklaart Egyptenaar te zijn van Arabische origine. U zou een koptische christen zijn afkomstig van Dayr il Garnos in de provincie Minya. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent in 2009 afgestudeerd aan het beroepssecundair onderwijs. In het gebied Shagravi zou uw familie, lang geleden, gronden hebben gekocht van M.(...) el S.(...). Uw vader zou er een kippenboerderij zijn begonnen in 2002. De boerderij ligt op drie kilometer van het dorp Burtubat, op een uur rijden van uw dorp Dayr il Garnos. Na uw studies werd u verantwoordelijk voor de administratie op de kippenboerderij. U breidde het bedrijf uit naar drie boerderijen met negen werknemers: koptische christenen afkomstig van uw dorp. Vanaf maart 2011 zou u af en toe zijn tegengehouden en afgeperst door moslims afkomstig van het nabijgelegen dorp Burtubat. Op 7 augustus 2011 kwam u, rond 7 uur 's morgens, aan op de boerderij. Toen u samen met de andere werknemers aan het eten was, werd er, rond half acht, op de deur geklopt door een moslimmeisje uit het dorp Burtubat. Ze begon haar kleren te scheuren en te roepen dat u haar had verkracht. Daarop kwamen er vier moslimmannen te voorschijn: M.(...) el S.(...), M.(...) A.(...) F.(...), A.(...) H.(...) en nog iemand. Ze begonnen u en de negen werknemers te slaan. Rond 8 of 9 uur werd u naar de Rahman moskee gebracht in Burtubat. De vier mannen, de imam en het meisje waren daar aanwezig. Ze probeerden u ervan te overtuigen zich tot de islam te bekeren. Na een uur ongeveer, arriveerde de politie. U, de vier mannen en het meisje werden meegenomen naar het politiebureau van Maghagha. Onderweg zouden twee mannen zijn uitgestapt en bleven enkel u, het meisje, M.(...) el S.(...) en M.(...) A.(...) F.(...) over. Uw vader had bij de politie klacht ingediend toen hij had vernomen dat u was aangevallen en naar de moskee was vervoerd. Op het politiebureau vertelde u wat er was gebeurd. M.(...) el S.(...) verklaarde echter dat u het meisje had verkracht dat u zich had bekeerd tot de islam en dat u zich nadien terug had bekeerd tot het christendom, hetgeen strafbaar is in Egypte. Toen de politieofficier dat hoorde werd u opgesloten en mishandeld. Op 9 augustus 2011 slaagde u erin te vluchten uit het politiebureau met behulp van een door uw vader omgekochte politieagent. U vluchtte naar het Al Anba Samowir klooster. U werd door M.(...) el S.(...) beschuldigd van verkrachting van zijn dochter en dat u van de islam terug naar het christendom was bekeerd. U werd hiervoor veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Op 17 oktober 2011 zou een auto u uit het klooster zijn komen ophalen. De auto bracht u naar de luchthaven van Cairo waar hij tot onder het vliegtuig reed. Na anderhalf uur vliegen landde u. Daar stond een auto u op te wachten onder aan het vliegtuig. U werd, na een rit van een half uur rijden, naar een kamer gebracht waar u ongeveer twee weken verbleef. Na die twee weken kwam er een auto u halen die u naar een luchthaven bracht waar u tot vlakbij een vliegtuig van Egyptian Airlines werd gereden. Met dat vliegtuig bent u naar België gevlogen waar u op 7 november 2011 op de luchthaven van Zaventem aankwam en werd aangehouden door de Federale politie. U vroeg diezelfde dag asiel aan. Uw ouders, twee broers en twee zussen zouden momenteel nog in Dayr il Garnos verblijven. Julie gronden en kippenboerderij zou na uw vertrek in beslag zijn genomen door salafisten omdat u zich had bekeerd tot de islam en nadien was teruggekeerd naar het christendom. U hebt ook een broer in België. Hij zou Egypte, ongeveer 7 jaar geleden, hebben verlaten om te studeren.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende kopies van documenten voor: een vonnis waarin u wordt veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf, een verklaring van de kerk van Maghaga dd. 16/11/2011, een klacht ingediend door uw vader dat u was ontvoerd uit de boerderij, een klacht van M.(...) el S.(...) waarin hij u beschuldigt van verkrachting en uw verklaring die werd afgenomen op het politiebureau van Maghagha op 7 augustus 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoongerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u, de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, niet aannemelijk hebt gemaakt. U verklaart dat u Egypte hebt verlaten omdat u valselijk werd beschuldigd van verkrachting en van terugkeer van de islam naar het christendom. Omwille van die redenen zou u zijn veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf en zou u worden vervolgd door de familie van het verkrachte meisje en door de Salafieten (CGVS, 24/11/2011, p. 10, p. 18). U verklaart te zijn veroordeeld op beschuldiging van verkrachting en apostasie. U weet echter niet wanneer het proces tegen u plaatsvond en wanneer u werd veroordeeld (CGVS, 24/11/2011, p. 16). Dat u dit niet weet ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In de veroordeling, die uter staving van uw asielrelaas voorlegt, staat immers vermeld dat u er een openbare zitting was van de rechtbank op 12 oktober 2011 en dat u die dag werd veroordeeld. Dat u dit niet weet, terwijl de datum op de veroordeling staat die u voorlegt en terwijl u op het moment van de veroordeling nog in Egypte was in het klooster waar u via de priester contact had met uw familie (CGVS, 24/11/2011, p. 4-5) ondermijnt de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchrelaas aangezien het hier om de essentie van uw vrees gaat. Bovendien moet worden vastgesteld dat u incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent uw verdediging op uw proces. Gevraagd of u verdedigd werd, verklaart u aanvankelijk, zonder enige nuancering, dat u dit niet weet. Vervolgens verklaart u niet te weten of er een advocaat was aangesteld (CGVS p.16). Even later blijkt u zich wel te herinneren dat men u in het klooster had gezegd dat een zekere A.(...) M.(...) was aangesteld als uw advocaat (CGVS p.17). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot uw veroordeling dient ook nog volgende te worden opgemerkt. Gevraagd naar uw strafmaat, antwoordde u levenslange gevangenisstraf en dat u zich moet bekeren tot de islam en dat u kunt worden gedood door de mensen die zeggen dat u hun dochter hebt verkracht (CGVS, 24/11/2011, p. 17). Nergens tijdens het gehoor vermeldt u dat u ook werd veroordeeld tot het betalen van een boete. Nochtans staat op de veroordeling dat u eveneens 150.000 Egyptische pond diende te betalen (ongeveer 18.500 euro). Dat u dergelijke aanzienlijke geldboete niet vermeldt, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u zich tegenspreekt over wiens dochter het is die u valselijk beschuldigde van verkrachting. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat ze de dochter is van M.(...) el S.(...) (CGVS, 24/11/2011, p. 10), de man van wie uw familie lang geleden de grond kocht in Shagrawi (CGVS, 24/11/2011, p. 11) en die tegen u klacht indiende waarna u zou zijn veroordeeld. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde u echter dat het de dochter was van M.(...) A.(...) F.(...) (Vragenlijst CGVS, 16/11/2011, p. 21). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u dat u bij het invullen van de vragenlijst niet op uw gemak was in nabijheid van de tolk en dat u niet goed begreep wat er werd gevraagd. U zegt dat u hebt verklaard dat ze de dochter van Mohamed was. U zegt dat er misschien een misverstand is geweest (CGVS, 16/11/2011, p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring. Bovendien werd de vragenlijst door u nagelezen waarna u twee correcties aanbracht maar

niet de correctie dat het M.(...) el S.(...)'s dochter was in plaats van M.(...) A.(...) F.(...)'s dochter. U hebt de vragenlijst bovendien ondertekend ter goedkeuring. Als u daadwerkelijk valselijk beschuldigd wordt van verkrachting en van herbekering tot het christendom en daarvoor tot levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, mag er van u toch worden verwacht dat u de naam correct weergeeft van diegene die u die problemen op de hals heeft doen halen. Dat u dit niet doet, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u, toen u in België aankwam, in het bezit was van een Egyptisch paspoort met uw identiteitsgegevens en uw foto op. U hebt verklaard dat het paspoort werd aangevraagd op het moment dat u was ondergedoken in het klooster. U beweerde dat u het paspoort, weliswaar niet zelf hebt aangevraagd maar dat het wel op basis van uw eigen identiteitskaart werd afgeleverd (CGVS, 24/11/2011, p. 9). Er dient te worden vastgesteld dat het paspoort werd afgeleverd op 18 september 2011, nadat er klacht tegen u was ingediend en nadat u uit het politiekantoor was ontsnapt op 9 augustus 2011. U haalt niet aan dat het om een vervalst paspoort gaat. De Belgische politie heeft, naast het feit dat er twee bladzijden uit het document waren gescheurd, ook geen onregelmatigheden vastgesteld. Bijgevolg kan worden gesteld dat het een authentiek paspoort betreft.

Het feit dat de Egyptische autoriteiten een paspoort hebben afgeleverd op uw naam op basis van uw identiteitskaart, ondergraaft andermaal uw bewering als zou u door de Egyptische autoriteiten worden gezocht. Als u daadwerkelijk in beschuldiging werd gesteld en als u daadwerkelijk uit het politiekantoor was ontsnapt, mag er toch van worden uitgegaan dat u staat geseind bij de Egyptische autoriteiten en dat ze niet zomaar een paspoort afleveren op uw naam. Ook het feit dat er in uw paspoort een uitreisstempel van de luchthaven van Cairo staat op datum van 7

november 2011, lijkt erop te wijzen dat u Egypte op legale wijze heeft verlaten en bevestigt dus allerminst dat u door de Egyptische overheid wordt gezocht. Bovendien blijkt deze stempel in tegenspraak te zijn met het feit dat u enerzijds beweert twee weken op een onbekende plaats te zijn vastgehouden van waar u het vliegtuig naar België nam en anderzijds het feit dat u vanuit Tunis naar België vloog. Als u daadwerkelijk twee weken in Tunesië was vastgehouden, kan het dus onmogelijk dat u dezelfde dag dat u in België arriveerde, Cairo verliet.

Verder dient te worden vastgesteld dat u op 7 november 2011 werd aangehouden op de luchthaven van Zaventem komende van een vlucht van Tunis Air vanuit Tunis (zie document "vordering" van de Federale Politie). U hebt echter verklaard dat u naar België kwam met een vliegtuig van Egyptian Air (CGVS, 24/11/2011, p. 4). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid.

In het licht van bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw reisweg en paspoort, dient nog te worden opgemerkt dat u uw vertrek uit Egypte en uw verdere route op een weinig waarschijnlijke wijze omschrijft waardoor andermaal dient te worden betwijfeld of u wel een correct beeld schetst van de manier waarop u Egypte zou hebben verlaten. U verklaarde dat u met een auto op 17 oktober 2011 tot onder aan het vliegtuig, dus op de startbaan, op de luchthaven van Cairo bent gereden. U zou aan boord van een vliegtuig van Egyptian Airlines zijn gegaan. Na anderhalf uur vliegen zou u zijn geland, maar u weet niet waar. U denkt dat u nog altijd in Egypte was. Onderaan het vliegtuig van Egyptian Airlines, dus op de landingsbaan, zou een auto u hebben opgewacht. U zou met die auto naar een kamer zijn gebracht (CGVS, 24/11/2011, p. 3, Vragenlijst DVZ, 16/11/2011, p. 14). Deze gang van zaken die u

schetst is zeer ongeloofwaardig. Dat u met een auto tot op de startbaan van de luchthaven van Cairo, tot onderaan een vliegtuig van de nationale luchtvaartmaatschappij van Egypte werd gereden en dat u vandaar aan boord kon gaan, is weinig geloofwaardig, gezien de verhoogde waakzaamheid en verhoogde veiligheidsmaatregelen op de luchthavens wereldwijd. Dat u, na landing, opnieuw werd opgehaald door een auto die klaar stond op de landingsbaan, toen u uit een vliegtuig van de nationale luchtvaartmaatschappij stapte, is, gezien bovenstaande argumentatie, eveneens weinig geloofwaardig. De tweede maal dat u een vliegtuig nam, beschrijft u op dezelfde weinig geloofwaardige manier. U hebt

verklaard dat u, na dertien dagen te zijn opgesloten in een kamer, opnieuw met een auto tot op de landingsbaan van een luchthaven bent gereden. U weet niet welke luchthaven. De auto zou tot naast het vliegtuig zijn gereden. U zou zijn uitgestapt en aan boord zijn gegaan van een vliegtuig van Egyptian Airlines (CGVS, 24/11/2011, p. 4).

Bovenstaande bemerkingen over uw reisweg en paspoort ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er weinig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en slaagt u er dus niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict. De media maken voorsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

U haalt als concrete vormen van discriminatie slechts aan dat u, vanaf maart 2011, af en toe werd beledigd en afgeperst door moslims uit het nabijgelegen dorp (CGVS, 24/11/2011, p. 7, p. 14). Vooreerst dient, zoals hierboven wordt uiteengezet, te worden gewezen dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op schroeven staat waardoor ook de waarachtigheid van deze feiten kan betwijfeld worden. Wat er ook van zij, u verklaart zelf dat ze u, als u betaalde, met rust lieten (CGVS, 24/11/2011, p. 14). U haalt nergens aan dat dit verder ging dan beledigingen en het betalen van een soort doorgangstaks. U haalt ook niet aan dat dit een reden is waardoor u het land diende te verlaten waardoor de ernst van deze feiten dient gerelativeerd te worden. Deze gebeurtenissen kunnen dan ook niet worden beschouwd als ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Het zijn kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en die dus een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat dergelijke stukken enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval zeker niet zo blijkt te zijn. In verband met het attest van de priester dient te worden opgemerkt dat het is opgesteld op 16 november 2011 op een moment dat u al in België was. Deze vaststelling ondermijnt andermaal de bewijswaarde van het document. Bovendien kan dergelijk attest door eender wie en eender waar zijn opgesteld. Over

de verklaringen die op het politiebureau werden afgenomen dient te worden opgemerkt dat het gaat over twee handgeschreven kopies van documenten zonder officiële zegel of stempel. Bovendien blijkt dat u deze door omkoping heeft bekomen waardoor deze documenten weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel van het verzoekschrift vraagt verzoeker de schorsing van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. De Raad heeft bijgevolg *in casu* geen schorsingsbevoegdheid aangezien deze een accessorium is van zijn annulatiebevoegdheid.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert vooreerst in zijn verzoekschrift bij wege van nieuw element aan dat zijn jongere broer A. op 6 december 2011 als straf werd neergestoken door familieleden van “het meisje” omdat ze verzoeker niet kunnen vinden. Als bewijs voegt verzoeker kopieën van een medisch attest en de overlijdensakte van A. toe.

In zijn ‘middel’ houdt verzoeker staande dat hij bij een terugkeer naar Egypte vermoord zal worden door de familie van “het meisje” en hij minstens moslim dient te worden wat hij uit geloofsovertuiging weigert. Verzoeker stelt vervolgens dat het Moslimbroederschap de verkiezingen won in Egypte en hij, indien hij naar zijn vaderland terugkeert, zeker niet kan rekenen op een eerlijk proces.

Verzoeker merkt met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn reisweg op dat het geen probleem is in Egypte of in een naburig land om met een wagen tot aan het vliegtuig te rijden om iemand erop te zetten of eraf te halen, als men er maar voor betaalt. Verzoeker stelt hierbij niet te weten waar het vliegtuig een tussenstop maakte. De eerste vlucht van Caïro naar die andere luchthaven duurde ongeveer 1 u 30, maar verzoeker beweert niet te weten of dit in Egypte of in Tunesië was.

Aangaande zijn verklaringen over de vader van het meisje dat hem beticht van verkrachting, stelt verzoeker dat hij het meisje niet van vroeger kende maar hij wel vernam dat A.F. en el S., die waarschijnlijk de vader is, beiden familie waren van het meisje.

Met betrekking tot de geschreven verklaring van de priester stelt verzoeker dat deze door zijn broer, die in België verblijft, werd opgevraagd nadat deze laatste vernam dat verzoeker hier asiel had aangevraagd.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De Raad stelt vast dat verzoeker geen rechtsmiddel ontwikkelt, maar inhoudelijke kritiek levert op een aantal overwegingen van de commissaris-generaal en dus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal leidt deze ongeloofwaardigheid af uit het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van wanneer hij werd veroordeeld, terwijl deze veroordeling de kern van zijn asielrelaas uitmaakt. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op de incoherente verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over zijn verdediging op het proces en op het feit dat hij bij zijn veroordeling de aanzienlijke geldboete onvermeld liet. Verzoeker blijkt verder luidens de beslissing niet op de hoogte wiens dochter het is die hem valselijk van verkrachting zou beschuldigen. Met betrekking tot verzoekers paspoort wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat dit werd afgeleverd toen er reeds klacht tegen hem zou zijn

ingediend, wat moeilijk te rijmen is met zijn bewering dat hij door de Egyptische autoriteiten wordt gezocht. In zijn paspoort prijkt bovendien, zo wordt in de beslissing vermeld, een officiële uitreisstempel van de luchthaven van Caïro van 7 november 2011 wat eveneens moeilijk te rijmen is met een vrees voor vervolging. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over zijn reisweg en de wijze waarop hij aan boord van het vliegtuig is geraakt. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte blijkt volgens de commissaris-generaal uit de informatie, die aan het administratief dossier is toegevoegd, dat er geen sprake is van een openlijk gewapend conflict en het aantal burgerslachtoffers beperkt is waardoor er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt tenslotte gewezen op het feit dat de discriminatie waaraan koptische christenen in Egypte blootgesteld kunnen worden niet gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade in de zin van de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten wordt door de commissaris-generaal gewezen op de beperkte bewijswaarde van kopieën, op het feit dat deze niet ondersteund werden door geloofwaardige verklaringen en dat deze via omkoping werden bekomen.

3.4. Waar verzoeker stelt vermoord te zullen worden door de familie van het meisje en omwille van de overwinning van het Moslimbroederschap geen eerlijk proces te zullen krijgen - wat bevreemdend is omdat hij tevens beweert reeds veroordeeld te zijn - merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om als vluchteling te worden erkend. Bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging moet een subjectief en een objectief element in aanmerking genomen worden. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging impliceert dat de subjectieve vrees van verzoeker door objectieve elementen wordt gerechtvaardigd. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, ontbreekt het objectief karakter van de vrees, met name dat verzoeker onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag (RvS 24 mei 2005, nr. 144.818).

3.5. Met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten mag van een asielzoeker worden verwacht dat deze hierover eenduidige verklaringen aflegt aangezien een dergelijk gebeuren een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed is op verzoekers verdere leven, aangezien deze de rechtstreekse aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst stelde dat M. A. F. hem van verkrachting van zijn dochter beschuldigde (stuk 8, Verklaring 16/11/2011, p. 21), terwijl hij tien dagen later bij de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal verklaarde dat het meisje de dochter is van M. el S. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 10). Verzoekers *a posteriori*-betoog dat beide mannen familie waren van het meisje is niet van aard om deze manifeste tegenstrijdigheid over de kern van zijn asielrelaas te rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat verzoeker verder niets inbrengt tegen de overige vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten, zoals zijn verdediging op het proces en de aard van zijn veroordeling. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.6. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de versie van verzoeker waarbij hij op 17 oktober 2011 vanuit Caïro vertrok (stuk 5, gehoorverslag CGVS 24/11/2011, p. 3-5) niet overeenstemt met de gegevens uit zijn paspoort, die een uitreisstempel vanuit Caïro op 7 november 2011 bevat (stuk 9, bijlage 11ter, kopie paspoort). Verzoekers blote bewering dat het in Egypte geen probleem is om tegen betaling iemand rechtstreeks vanop de tarmac in het vliegtuig te loodsen, heft voormelde tegenstrijdigheid niet op.

3.7. De kritiek van verzoeker op de beoordeling van de door hem aangeleverde stukken beperkt zich tot de mededeling dat de geschreven verklaring van de priester (stuk 11, documenten, verklaring van de kerk) door zijn broer werd opgevraagd nadat verzoeker reeds in België was. Verzoekers kritiek is echter niet van aard om aan dit document een ruimere bewijswaarde toe te kennen. Gezien de manipuleerbaarheid van een faxkopie en omdat het een gesolliciteerd document betreft, kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Verder wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

3.8. Met betrekking tot de stukken die verzoeker als nieuw element aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (Verzoekschrift bijlagen 2 en 3), merkt de Raad wederom op dat het om kopieën gaat die een zeer geringe bewijswaarde hebben. Ook dringt zich de vaststelling op dat de stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Indien het inderdaad om een medisch attest en de overlijdensakte van verzoekers broer zou gaan, laat niets toe te besluiten dat het eventuele niet-natuurlijk overlijden van zijn broer een gevolg is van de door verzoeker weergegeven vervolgingsfeiten, zoals hij nochtans beweert. Deze nieuwe gegevens vormen hoe dan ook geen bewijs van het vervolgingsrelaas van verzoeker.

3.9. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn "*middel*" niets inbrengt tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de situatie van de koptische christenen in het licht van het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen van de subsidiaire bescherming en evenmin iets inbrengt tegen de beoordeling van de actuele situatie in de regio van herkomst van verzoeker in het licht van het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motieven dienaangaande blijven bijgevolg gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig "*middel*" is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN

